La màfia castellana

Autor: Xavier Diez
Data de publicació: 02-03-2026

"L’única manera eficaç de combatre aquest col·lectiu criminal és mitjançant la independència, per molt o poc català que se sigui".

En els darrers dies, un seguit de notícies teòricament menors ens ha ofert mostres de la veritable i sinistra naturalesa de l’estat espanyol. Com tot en aquesta vida, les coincidències no existeixen, sinó que s’han d’interpretar com a senyals que permeten identificar una estructura global.

La primera, les conclusions d’un recent documental sobre Colom. Segons sembla, i en una esperada anàlisi d’ADN, es considera que Cristòfol Colom, contràriament a l’acceptació generalitzada de la seva presumpta ascendència genovesa, podria ser un jueu convers dels Països Catalans (valencià, català o de les Illes). Segons això, donaria raó parcial a les polèmiques tesis de Jordi Bilbeny, al seu torn inspirades en hipòtesis anteriors. Anem a pams. Qualsevol historiador, com qualsevol acadèmic de camps de coneixements humanístics o científics, està sotmès a l’obligació de l’escepticisme, i per tant servidor de vostès manté certes reserves sobre la qüestió, així com sobre les teories de Bilbeny. Ara bé, allò que em sembla particularment interessant de l’obra d’aquest historiador no és tant la catalanitat de l’explorador (no necessàriament rellevant) com la segona part de la tesi: que la història oficial va tergiversar a fons els fets concrets a fi de reivindicar la primacia castellana (a còpia d’esborrar la participació catalana en qualsevol afer de transcendència) i establir així un monopoli de l’explotació de les Índies, de la mateixa manera que assegurar l’hegemonia castellana en la desigual unió dinàstica del segle XV. La realitat és que els obstacles als quals, encara avui, sotmet l’Estat a la consulta de documents i fonts de l’era moderna i contemporània fa que tot plegat resulti més que sospitós. En qualsevol cas, sí que és constatable un esforç deliberat de les diverses autoritats que han monopolitzat el poder espanyol des de l’infeliç matrimoni entre el comte de Barcelona Ferran (allò “d’Aragó” era un títol menor, i una manera d’invisibilitzar la condició estatal de Catalunya) i Isabel de Castella per apartar i marginar qualsevol que no fos castellà de la gestió dels afers públics. Ho va poder patir a la seva pell, per exemple, el portuguès Fernão de Magalhães quan la noblesa castellana es va passar tota la seva expedició de la primera volta al món exercint un constant bullying en contra seu, amb elements coincidents amb els principis racistes.

Diumenge passat es va celebrar l'aniversari de Francesc Ferrer i Guàrdia, afusellat després d'una caricatura de Consell de Guerra acusat d'haver estat l'organitzador de la Setmana Tràgica de 1909. Malgrat que no hi havia cap prova -de fet, es va passar la major part del temps al seu mas a Alella-, el van detenir i condemnar a mort. Malauradament, ja tenim prou evidències que en la justícia espanyola no calen proves ni fets, només delictes inventats per acabar amb els enemics i els dissidents. De fet, Ferrer ja estava sentenciat quan el bibliotecari de la seva Escola Moderna va atemptar contra el rei Alfons XIII el dia del seu casament, el 1906. Malgrat que no hi havia cap prova que l'incriminés, es va passar un any en presó preventiva, li van tancar l'Escola Moderna, i van aprofitar la situació caòtica derivada de la revolta urbana del juliol del 1909 per carregar-se'l. Com a anarquista, com a maçó, com a antiborbònic, l'Estat el va eliminar.

Dimarts també es va complir l'aniversari de l'assassinat, també via paròdia de judici militar sumaríssim i afusellament, del president Lluís Companys. Que fos una de les persones que més feixistes va salvar dels assassinats extrajudicials durant les primeres setmanes de la revolució del 1936 no importava. Que fos probablement un dels republicans menys independentistes d'ERC, sembla que tampoc. No li van perdonar, a banda d'haver escapat de la pena de mort que se li demanava per la seva participació en els fets d'octubre de 1934 (que, llegint les recerques d'Arnau González, cal interpretar-lo no pas com a un intent independentista, sinó per defensar-se d'un imminent cop d'estat intern feixista-monàrquic), haver estat qui va proclamar la República Espanyola al balcó de l'Ajuntament de Barcelona el migdia del 14 d'abril del 1931 –fet que va precipitar la caiguda dels Borbons, li va comportar barallar-se amb Macià i va resultar el veritable factor que va marcar el seu destí.

Podríem continuar. El general Prim va caure misteriosament assassinat a Madrid en ple sexenni revolucionari per haver buscat recanvi als Borbons entre les diverses cases reials europees. Prim, militar conservador i poc amic de revolucions, buscava una modernització del precari i decadent sistema espanyol, que implicava imitar les reformes polítiques i socials de potències europees com França o Alemanya i reequilibrar el poder permetent que espais burgesos aliens hi participessin. L'establishment castellà no li ho va perdonar mai. Sense arribar a l'assassinat, una sort semblant va córrer Francesc Pi i Margall quan, president de la I República pretenia un sistema descentralitzat (federal) a l'estil del cantonalisme suís o el repartiment de poder nord-americà. L'experiència va acabar amb un cop d'estat i la restauració borbònica per cavar més a fons en la misèria política, econòmica institucional de la monarquia borbònica.

Finalment, aquesta setmana s'ha lliurat el Premi Nobel d'Economia a Daron Acemoglu i James A. Robinson, autors d'un text fonamental de la darrera dècada, Per què fracassen els països. El volum, un llibre de referència, potser lectura obligada entre periodistes i historiadors, exposa la tesi que la prosperitat econòmica depèn de la qualitat de les institucions de cada país. I que el fracàs és associat al domini de les brides de l'estat per part d'allò que denominen "elits extractives", un nucli de característiques mafioses que busquen extreure rendes sense importar les conseqüències mitjançant la corrupció, l'assetjament o destrucció d'aquells grups que, essent creatius i dinàmics, poden posar en dubte la seva hegemonia, i instaurant règims en què totes les institucions estan orientades a satisfer les seves necessitats egoistes, curtterministes i especulatives. Resulta molt significatiu que els guanyadors del Nobel d'enguany dediquessin el primer capítol del seu llibre a Espanya com a model de fracàs.

Perquè, efectivament, allò que li passa a Espanya –i que pateix Catalunya– es deu a un nucli d'elits extractives, d'origen castellà, al voltant de la capital del Reyno –i dels diversos Borbons–, que actuen com a grup criminal organitzat, disposades a fer qualsevol cosa per mantenir un statu quo que les beneficia. Una màfia, en resum, amb la peculiaritat que ostenta el control de l'Estat. Això inclou el crim, el lawfare, l'ús de la propaganda o el disseny ferroviari. Són gent malcarada i perillosa, com podem veure en el passat i el present recent, on no els fa res saltar-se les seves pròpies lleis. Sense que necessàriament hi tingui una simpatia personal, és obvi que la pròxima víctima és Sánchez, a qui el monarca li va fer la cobra en l'esperpèntic i extemporani espectacle de la festa de la hispanitat de cada any. Per a la màfia castellana, Sánchez ha anat massa lluny i faran qualsevol cosa perquè formi part del seu llarg llistat de víctimes. I, per contra, Sánchez, ni ha anat ni pretén anar massa lluny, ni tan sols és capaç que aquesta gent compleixi les mateixes lleis del Parlament. A partir de les acusacions de corrupte, per part de qui ha fet del seu partit una maquinària de corrupció, i qüestionat per aquelles que, durant la pandèmia, van convertir les residències de gent gran en una trampa mortal. Ja han decidit eliminar-lo, i dubto que la seva bona estrella li permeti salvar-se aquesta vegada. La cobra del monarca del passat 12 és com el discurs colpista del 3 d'octubre.

Sostenia Bakunin, que els grans imperis només podien mantenir-se units mitjançant i crim i la violència, mentre que les nacions petites solien ser virtuoses gràcies a la seva feblesa. Com he repetit manta vegada, l'única manera eficaç de combatre aquest col·lectiu criminal és mitjançant la independència, per molt o poc català que se sigui, cal mantenir una ordre d'allunyament contra aquesta gent tan perillosa i extractiva.

Xavier Diez

Podeu accedir a l'article original a través del següent enllaç:
https://elmon.cat/opinio/xavier-diez-mafia-castellana-915583/